



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Ἐνιακόσκα και χίλια κι' ἐπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα δυὼς μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καί 'σ τὸ χέρι.

Ἰουνίου δευτέρα
και πυρᾶς ἀτμοσφαῖρα.

Ἐνιακόσκα τέσσερα κι' ἐνενηντ' ἀκόμη,
γιὰ Δημάρχων ἐκλογαῖς ἀντηχοῦν οἱ δρόμοι.

Οἱ δὲ πολέμαρχοι τῆς Ρωμαιοσύνης, τῆς ἐπιθέσεως και τῆς ἀμύνης.

Φ.—Στῆς Χάγης τὸ Συνέδριο μαζεύονται τὰ κράτη
και σκέπτονται και μελετοῦν γιὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τι,
πλὴν ἡ' δική μας ἡ Βουλὴ
μηνὸς Μαΐου λήγοντος
περὶ πολέμου μᾶς' μιλεῖ
τὰ μάλα κατεπείγοντος.

Στῆς Χάγης τὸ Συνέδριο φιλάμπελος εἰρήνη
σὰν κι' ἄλλοτε ξανά
τῆς γλώσσας ἀκονῶ,
κι' ἀνθίζουν ἄσπροι κρῖνοι.

Στῆς Χάγης τὸ Συνέδριο πετᾷ, βρὲ στενοβράκη,
μὲ κλαδί 'στὸ ράμφος του λευκὸ περιστερᾶκι,
καί 'στὴ δική μας τὴ Βουλὴ,
ποῦ κάθε γλῶσσα πυρπολεῖ
κι' εἶνε φωτιά κι' ἀκόνι,
ὁ Κόντες ξεσπαθώνει.

Ἀπὸ τῆς Χάγης τοὺς σοφοὺς εἰρήνη μελετᾶται
κι' ἀκούεται παντοῦ φωνή: λαοὶ τῆς γῆς σκιρτᾶτε,
και πέρνουν τέλος βᾶσανα κι' ἐτῶν προξυσμοὶ
και βάρη κι' ὀπλισμοὶ.

Καί 'στὴ δική μας τὴ Βουλὴ βροντοῦν πολέμου βρόντοι,
κι' ὁ κόσμος, Περικλέτο μου, χάνει τὴν ἡσυχία του,
κι' ὁ Κόντες, ὅπου κατ' αὐτὰς τοῦ πόνεσε τὸ δόντι,
τρίζει κι' αὐτὸς γιὰ πόλεμο τὴν ὀδοντοστοιχία του.

Μέσα 'στὴ δική μας Χάθρα
νέα γιὰ πολέμους λαύρα,
κι' ἄρχισε μπαροῦτι πάλι, Περικλῆ, νὰ μοῦ βρωμᾷ...
και ποῖν πόλεμο νομίζεις πῶς ὁ Κόντες προτιμᾷ;

Θέλει μοναχὰ τὸν λαῦρο και τὸν ἐπιθετικό,
πλὴν ὁ Ράλλης ὁ φουριόζος θέλει τὸν ἀμυντικό!
Σὺ ποῖν θέλεις, Περικλέτο ;..

Π.— Μόνο τὸν ποδαρικό.
Φ.—Τί περίεργον και τοῦτο, Περικλέτο στραβοσκέλη,
ὁ Πρωθυπουργὸς ὁ πρῶτος τὴν ἐπίθεσιν νὰ θέλῃ,
ὁ δὲ Ράλλης τὸν ἀντίον, ὁ φαινόμενος ὀργίλος,
νᾶναι τῆς ἀμύνης φίλος.
Σὰν δ' ὅξυμωρον τὸ σχῆμα δὲν σοῦ φαίνεται, ζευζέκη;
ὁ μειλίχιος ὁ Κόντες, ποῦ τὸ κράνος δὲν τοῦ στέκει,
ποῦ σιχαίνεται τοὺς βρόντους
και ποτὲ τοῦ δὲν κροτεῖ,
νὰ ξεχνᾷ τοὺς πονοδόντους
κι' ἐπιθέσεις νὰ ζητῇ;

Τὰ μεσάνυχτα σημαίνουν κι' ὕπνος κλείνει κάθε μάτι
κι' οἱ πατέρες ρουχαλίζουν
καί 'στὸν ὕπνο τοὺς ψελλίζουν
τοὺς πολέμους τοῦ Κορφιᾶτη.

"Ακουσε πῶς ρουχαλίζουν μὲς 'στὸν ὕπνο τὸν γλυκὸ
κι' εἶναι τὸ ρουχαλιτὸ των σύνθημα πολεμικό,
και παθαίνουνε βραχνᾶ και παθαίνουν ἐφιᾶλη
κι' ἔτσι σκούζει μὲ φωνή, τῶν Ρωμῶν ἀντεροβγάλτη.

Μᾶς χρειάζονται στρατῶνες ἐνεργεῖας ὑψηλῆς
νὰ πηγαίνουν κάθε Πάσχα κι' οἱ καλοὶ μας Βασιλεῖς,
κι' οἱ τοῦ μέλλοντος ὀπλῖται νὰ τσουκρίζουνε ταῦτά των
μετὰ Μεγαλειότηά των.

"Ὅμως κι' ἄλογα πρὸς τούτοις μᾶς χρειάζονται πολλὰ
και μεγάλα και καλὰ,
νὰ τὰ πέρνουν οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ τῆς ἱππασίας
και περίπατο νὰ κάνουν 'στὴν ὁδὸν τῆς Κηφισσίας.

Μᾶς χρειάζονται πρὸς τούτοις κι' ἀποθήκαι κι' ὀπλικά,
ποῦ νὰ πουλιθοῦν κατόπιν γιὰ παληοσιδερίκα,
κι' ἄλλα ν' ἀγοράσωμε
μὲ σκοπὸ νὰ δράσωμε.

Μᾶς χρειάζονται ταμπούρα νὰ τὰ κοῦν οἱ μαυροὶ δοῦλοι
και ν' ἀνάβουν σὰν τῆς Ἰσκαῖς και νὰ πέρνουν τὰ βουνά,
μᾶς χρειάζονται και μούλαις, μᾶς χρειάζονται και μούλοι,
νὰ μᾶς δίνουν ὅπως λένε κλώτσους μὲ τὰ πσιγὰ.

Μας χρειάζονται πρὸς τούτοις καθ' ἑαυτὸν σπιρούνια
καὶ μουστάκια κορδωμένα,
κι' ἄλογα πολιτισμένα
μὲ γαλιὰ καὶ μὲ τακούνια.

Ὅμως θέλομε καὶ σταύλους εὐρυχωρούς καὶ στενοὺς
καὶ κριθάρια καὶ σανούς,
γὰρ τετράποδα κι' ἀνθρώπους,
πούχουν τετραπόδων τρόπους.

Μας χρειάζονται πρὸς τούτοις μέσα' στὰ χρεῖωδη τὰλλα
κι' ὀχυρώματα μεγάλα,
ποῦ μ' ἐκείνα μὴ γὰρ πάντα κατ' ἐχθρῶν πολλῶν νὰ μένη
ἢ ψευτιά τῆς Ρωμηοσύνης ἀσφαλῶς ὀχυρωμένη.

Μας χρειάζονται καὶ τείχη σὰν κι' ἐκεῖνα τῶν Κυκλώπων
εἰς τὸν ἕνα κι' ἄλλον τόπον,
γὰρ νὰ κλείωνται σ' ἐκεῖνα μετανάσται πανοικεῖ
καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ φεύγουν μέσα' στὴν Ἀμερική.

Μας χρειάζονται γαλόνια,
κι' ἔρχαρδ, Κρούπ, Κρεζὼ κανόνια,
βλήματ' αὐτὰ, κι' ἐκείνα,
γὰρ νὰ σκιάζουνε μ' αὐτοὺς
κάποιοι δανειστὰς κουτοῦς
κανονιστὴν Κορύβαντες.

Μας χρειάζονται καὶ μῶλοι,
καὶ λιμένων λουκουμάς,
καὶ προσπάθειαι πολλαί
κι' ἔρανοι νὰ γίνωνται Στόλοι
γὰρ νὰ κάνουν ἐκδρομάς
οἰκογένειαι καλαί.

Πλὴν κι' ἀντάξια τιμῶν
θέλομεν ἐπιτελεῖν
γὰρ νὰ γίνετ' ἐκδρομῶν
διοργανώσις τελεία.

Χρειαζόμεθα πρὸς τούτοις καὶ πυξίδας ἀσφαλεῖς
νὰ ρυθμίζονται πρὸς ὅλους τοὺς ἀνέμους τῆς Βουλῆς,
κι' ἀσφαμένους τηλεγράφους γὰρ καμπόσους Νκυτικούς
νὰ μᾶς λένε δίχως σύρμα πόσους πιάνουν ἀστακούς.

Μὲ καὶ κανονιοφόρους
χρειαζόμεθα ἄρκετὰς
γὰρ νὰ πιάνουν λαθρεμπόρους
καὶ παντοίους πειρατὰς.

Κι' ἄλλα θέλομε ποτάμια
γὰρ τὸν τόπο τὸν τσιγκούνη,
καὶ ναυστάθμους μὲ κατράμια,
μὲ σχοινιά, καὶ μὲ σαποῦνι.

Μας χρειάζονται ἐπὶ χρόνον
καὶ φαντάσματα προγόνων
καὶ προγονικὰς ρωμάντζαις.

Κι' ἰδιαίτεροι Στρατοὶ
κι' ἐφεδρὸι καὶ κληρωτοὶ
γὰρ νὰ γίνωνται ὀρδινάντζαις.

Μας χρειάζονται πρὸς τούτοις καὶ γὰρ θάλασσας καὶ ξέραις
συστημάτων ἀλλαγαίς,

μᾶς χρειάζονται πρὸς τούτοις καὶ σφαιρίδια καὶ σφαίρες
γὰρ Δημάρχων ἐκλογαίς.

Μας χρειάζεται πρὸς τούτοις ἀποξηρανσις ἑλῶν,
φλέγοντος ἡλίου στάσις κατὰ φάλαγγας ἑλῶν,
πλὴν κι' ὑπόπτους προμηθείας χρειαζόμεθα ἄρδων,
ποῦ νὰ γίνονται μ' ἐκείνας σύγχυσις καὶ Βαδύλων.

Μας χρειάζονται πρὸς τούτοις περιπλέον Ὑπουργεῖα
κι' ἀερόστατα πολλὰ
νὰ πετάξωμε ψηλά
καὶ νὰ κτίσωμε καὶ πάλι τὴν Νεφελοκοκκυγία.

Ἵσθ' παρὸν καὶ μετ' ὀλίγον
θέλομεν καὶ λεγεῶνας
νέων νεφελοκοκκυγῶν
τῆς Ἑλλᾶς καὶ τῆς Κορδόνιας.

Μας χρειάζονται πρὸς τούτοις πύργοι κι' ἀνεμόμυλοι
νὰ στρατεύουν κατ' ἐκείνων Δὸν-Κιχῶτων ὅμιλοι
μὲ τοὺς Ἀχαμνῶντάς των, δείχνοντές μας περιλύποις
τὴν ἀχάμνια τῆς κοιλιᾶς των, καὶ τὸ πρὶν θρηνοῦντες λίπ'.

Μας χρειάζονται τὰ πάντα νὰ γενοῦν ἐκ τῶν ἐνόντων
καὶ χωροφυλάκων κρᾶνος μὲ δρὸ πρόσωπα λεόντων,
μᾶς χρειάζονται πρὸς τούτοις κι' ἀετοὶ τρανοὶ γὰρ κρᾶν
σὰν κι' αὐτόν, ποῦ παρ' ἐλπίδα μέσα' στοὺς Κορφοὺς ἐρᾶν.

Θέλομεν Ἱερειαίαι νὰ μὴν εἶναι κλαίοντες
καὶ νὰ γίνωνται σύμβολά μας ἀετοὶ καὶ λέοντες,
μᾶς χρειάζονται πρὸς τούτοις καὶ φουσέκις Κέλλερ-Ρότ
κι' ὀλοένα τρέχα' ῥώτα,
κι' ἀποσπασμάτα σὰν πρῶτα,
ποῦ νὰ μὴν ἀφίνουν κότα.

Μας χρειάζεται πρὸς τούτοις μία χωροφυλακὴ
νὰ κτυπᾷ κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ὅποιον πιάνει φουκαρὰ μ' ἕνα νεῦμα τῶν προυχόντων
τοῦτος νᾶναι Δανιήλ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

Τοῦ πολέμου τὸ καμίνι
θέλει κάποτε καὶ σμῆνη
γαύρων ληττοφυγοδικῶν,
κι' ἰδιαίτερον Στρατὸν
μ' ἕνα μοναχὰ καθῆκον
νὰ στρατεύῃ κατ' αὐτῶν.

Χρειαζόμεθα καὶ μέσα' στὴν Εὐρώπῃ συγγενεῖς
νὰ μὴ χάσκουν ἀδρανεῖς,
ἀλλὰ πάντα νὰ θυμαζοῦν τὸ πολύξερο μισθὸν μας
καὶ νὰ λένε τὸ καλὸ μας.

Ἐχομεν πολλὴν ἀνάγκην καὶ δακτύλων ξενικῶν
κι' ἐντοπίων κι' ἐθνικῶν
ἐν πολλοῖς ἀρπακτικῶν.

Χρειαζόμεθα πρὸς τούτοις πρὸς στρατῶν διδασκαλίαν
καὶ διάπλατιν τελείαν
σουκρὲ νοῦν ποικίλα κι' ἄλλα τέτοια πράγματα,
κι' ὅσοις ὁ Καραπάνος τῶρα' στὰ γέγραμματα
νὰ τὰ κρυφοβλέπῃ φρίττων ἀπὸ τὸ παράθυρό του
καὶ νὰ κᾶν τὸν σταυρὸν του.



Νάτον ὁ καμαρωτὸς
ἱτῆς Κερκύρας ἀετός.

Μας χρειάζονται ἐδῶ πέρα
κι' αὐτοκίνητα τρανὰ
γὰρ νὰ κόβουν κάθε' μέρα
ἕνα κᾶν ἐκ τῶν κοινῶν.

Μας χρειάζονται καὶ φόροι τοῦ κυρίου Σιμπούλου
χάριν τῶν ἀποσπασμάτων,
κι' ἄφρονες ἀμαρτημάτων
χάριτι Βοκοτοπούλου.

Μας χρειάζεται μὲ τὰλλα
γὰρ τὴν Δόξα μὴ κουτάλα,
καὶ τὴν ἀπολεθῆτων παναρχαίαις ἐποχῆς
μὲ πολὺν παροξυσμόν,
ποῦ νὰ φέρῃ τῆς ψυχῆς
καὶ τοῦ σώματος βρασμόν.

Μας χρειάζονται κι' εὐθύνας
σὰν τὰς παλαιὰς ἐκείνας,
ὅπου πᾶς ζιτῶν εὐθύνας
ἔξω τῆς εὐθύνης εἶναι.

Πλὴν μαζί μὲ τοὺς στρατῶνας
εἶναι χρὴς κατεπεῖγον
νὰ ποτήσωμεν ξενῶνας
γὰρ τὰ πλήθη τῶν προσφύγων.

Καὶ τοὺς πάντας νὰ ἐνίξῃ καὶ θερμῶς νὰ περιθάλπῃ
τούτ' ἡ πλάσις ἡ σαπρά,
μᾶς χρειάζεται καὶ κάπη
γὰρ τὸν κύριον Πρακρᾶ.

Καὶ τοὺς πάντας νὰ πῶ πῶς καὶ δάσῃ μὲ κοτίνους
μᾶς χρειάζονται παρθέναι,
νὰ βραβεύωμε μ' ἐκείνους
καθεμία καὶ καθένας.

Πλὴν χρειάζονται σ' ἐμᾶς
κι' ἄλλα μάρμαρα Πεντέλης
γὰρ μελλούσας προτομάς
τῆς ρητορικῆς ἀγέλης.

Θέλομεν καὶ Πρυτανεῖα, Γερουσίας καφφενείων,
κι' ὑδροπότας πολεμάρχους, καὶ κοντολογίης γὰρ αὐτὰ
εἶναι χρεῖα καὶ πραγμάτων δυσσευρέτων καὶ σπανίων,
ὅπου λέγονται παρὰδες, γρόσια, χορήματα, λεφτά.

Τέτοια θέλει, Περικλέτο, τούτ' ἡ πλάσις τῶν συγχρόνων,
ποῦναι γνῶσις, φῶς, παιδεία,
κι' ἐνὸς πράγματος ἀνάγκη δὲν παρίσταται καὶ μόνον,
τοῦ γνωστοῦ Κορλομανδύα.

Μνημόσυνον ἐκείνου τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου.

Π.—Τί μνημόσυνο καὶ πάλι, καὶ ξημέρωσε, φωρίτη,
εἰκοσιεὶς Μαΐου κι' ἔτυχε κι' ἡμέρα Τρίτη,
τέτοια' μέρα θλίβετ' ἡ πέθανε τὸ γένος ὅλο
καὶ δὲν ἔλαμπε σταυρὸς στῆς Ἀγιάς Σοφίᾶς τὸν θόλο.

Τί μνημόσυνο καὶ πάλι,
κι' εἶδα μὲ πρὸς μου Βασιλέα
μ' αἵματος νὰ ἐπροβάλλῃ
καὶ μὲ περικεφαλαία.

Καὶ πάλι κόσμος, Φασουλῆ,
λόγους γὰρ αὐτὸν ἐτόνισε,
καὶ ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ,
κανεῖς δὲν τὸν λησμονήσε.

Μεγάλος ἱσχυρὸς Βασιλεὺς μ' ἔμπροσθέν μου ἔκνεπε
κι' ἐξύπνησε στὸ διάδα του κάθε κρᾶν ποὺ γέρκε.
Τὸν εἶδε μὲ τὸν θώρακα καὶ μὲ τὰ πέδιλά του,
κι' εἶ' ἄλογο καμαρωτὸ.

ἔπερασ' ἐμπρός μου φτερωτό,
ποῦ λές καὶ δὲν ἀγγίζανε στή γῆ τὰ πέταλά του.

Τὸν εἶδα τὸν πολεμιστή, ποῦ τοῦκλεισε τὰ χεῖλη
πόνος καὶ μοῦ μακρός,
τὸν εἶδα τοῦτον, ποῦ πεσε' στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη
ἀθάνατος νεκρός.

Μέσα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς τοὺς πολυδοξασμένους
εἶδα καὶ πάλι θλιβερό τὸν μάρτυρα τοῦ γένους,
καὶ σκλάβους ἄκουσα νὰ κλαῖν τὴν μαύρη των τὴν μοῖρα,
κι' ἐμπρός καὶ πίσω του σκυφτοὶ
φιλούσανε τὴν λατρευτὴ
τοῦ Βασιλεῖα πορφύρα.

Τὸν εἶδα πάλι τὸν νεκρὸ
μὲ τὰ γλυκοχαράμματα,
καὶ κλάμματα τοῦ φερνχὸν πικρὰ
βόγγοι σκλαβιάς καὶ κλάμματα.

Βουβὸς δὲν ἔβγαζε μιλιὰ,
κι' ἐφώναζε καθείς:
μαρμαρωμένε Βασιλεῖα,
πότε θ' ἀναστηθῇς;

Καὶ πάλι τὸν ἀξέχαστο τὸν Βασιλεῖα τὸν εἶδα,
δὲν σκόρπιζε σὰν ἄλλοτε παρηγοριά κι' ἐλπίδα,
καὶ τοῦ μεγάλου χαλασμοῦ θυμήθηκα τὸ δρέμα
καὶ πάλι τὸ παράπονο μ' ἐπῆρε καὶ τὸ κλάμμα.

Εἶδα καὶ τρόπαια χρυσὰ κι' αὐτοὺς μὲ δὴ κεφάλια
νὰ σωρισθοῦνε κατὰ γῆς,
κι' ἄκουσ' ἀντίλαλο σφαγῆς
καὶ μουγκρητὰ, ποῦ νόμιζες πῶς ἔσφαζαν βουβάλια.

Πόσοι ντροπῆς ραγιάδικης ἐπέρασαν αἰῶνες
καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ παλὸ πολλοὶ δὲν τὸ ξεχνᾶνε:
Δέσποινα μὴν πικραίνεσαι, μὴν κλαῖτε σεῖς εἰκόνας,
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θᾶναι.

Εἶδα τὸν Αὐτοκράτορα, τοῦ γένους τὴν εἰκόνα,
μὲ τὸ κεφάλι ξέσκεπο χωρὶς καμμιὰ κορῶνα,
κι' ἐγύρισε κι' ἐκύτταξε μὲ βουρκωμένα μάτια
τῆς Πόλης τὴν Ἀγιά Σοφιά, τῆς Πόλης τὰ Παλάτια.

Καὶ στοὺς Ρωμηοὺς ἐφώναξε, ποῦ μ' ἐκλογαῖς μεθᾶνε:
πλουτίζετε, παχαίνετε,
κι' ὅπως ἐσεῖς πηγαίνετε
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι τῶν ξένων θᾶναι.

Ο Φασουλῆς συνομιλεῖ γὰ τῆς Κερκύρας τὸ πουλεῖ.

Φ.— Κι' ἐγὼ ξέρω, σκυλομούρη,
στῆς Κερκύρας τὸ Γαστούρι
πῶς ἐφάνη δυνάτης,
κι' ἀτσάλενος ἀετός,
κι' ἀφοβὰ τὸν ἐπιασ' ἕνας
Κερκυραῖος Μπελαβιένας.

Κι' ἔτρεχαν εἰς τὸ Γαστούρι κι' ἔγινε κουβέντα τόση,
κι' εἶπανε γι' αὐτὸν καμπόσοι
πῶς τῶν Πρώσων συμβολίζει τὸ κλεινὸν Βασίλειον
καὶ τὸν Κιζερ τὸν πάνυ,

ποῦ δικό του τώρα κάνει
τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον.

Τέτοια, λ' ἐγάνε γὰρ τοῦτον μ' ἕνα τόνον σοβαρὸν
ἐμβριθεῖς συμπατριῶται,
ὁποῦ πᾶν τοτ' ἐρμηνεύουν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν,
πλὴν ἐγὼ τοὺς εἶπα τότε:

Βρὲ κουτοί, στοιχνατίζω χίλια μ' ἕνα πῶς αὐτὸς
συμβολίζει τὸν Κορφιᾶτη,
ποῦναι τώρα σὰν αἰτός
στὴν ἀνδρεία καὶ στὸ μάτι.

Τὸν Κορφιᾶτη συμβολίζει καὶ πιστέψετε σ' ἐμένα,
κι' ὅλοι τώρα προσκυνεῖτε
κι' ἐν ὀργάνοις ἀνυμνεῖτε
τὸν αἰτὸ τοῦ Μπελαβιένου.

Βρὲ καλὰ μᾶς λές, τὸ βρῆκες, μοῦ φωνάξανε πολλοί,
τέτοιος ἀετός νυχάτος τὸν Πρωθυπουργὸ δηλοῖ,
κι' ἄρχισε μὲ τέτοια λόγια
νὰ τὸν ψάλλη κάθε τζόγια:

Πέτ' αἰτὲ κομψωμένε καὶ ψηλὰ στὰ νέρη στάσου
κι' ὅλο χόρταινε μὲ κρέας τὰ μικρὰ τὰ τίποτα σου,
δὸς τους δὸς τους ἔως ὅτου τὸ φτερό νὰ κἀνουν πύχ
καὶ μιὰ πιθαμὴ τὸ νύχι.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ,
τοῦτο λέγω πῶς δηλοῖ
τὸ συμβολικὸ πουλεῖ.

Κι' ἂν δὲν πῆγα' στὸ Γαστούρι
νὰ θαυμάσω τὸν αἰτό,
μὲ τὸ ξύλο μου πετῶ
καὶ σὲ δέρνω σὰν γαϊδοῦρι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐξεδόθησαν Μελέται Δημοσιονομικαί,
περισπύδαστοι τὰ μάλα κι' ἀληθῶς σημαντικαί,
ἄξιαι πολλῆς μελέτης, στῶν Ρωμηῶν τὴν καταντίαν
ἔργον κεφαλῆς ἀρτίας, τοῦ Καράλη τοῦ Παντιᾶ.

Μέγας λοιπὸν ὁ θρίαμβος ὁ τῆς Μανδολινάτας
στὴν γῆν τῶν Φαραῶνων,
ἐνθ' ἀναμνήσεις ἄφησε πολλὰς καὶ γλυκυτάτας
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
κι' ὑποδοχὴν τῆς ἑκαμὴν μὲ στέφανον, μ' ἐγκώμια,
καὶ τᾶλλα τὰ παρόμοια.

Στοῦ Παρνασοῦ τὴν σάλα τὴν Τρίτη δίχως ἄλλο
τῆς Καλαγεροπούλου τῆς ἑακουστῆς μεγάλο
καὶ τραντακτὸ κοντσέρτο, ποῦ δὲν θὰ γίνῃ χρόνια...
θαρρεῖς στὸν λάρυγγά της πῶς φώλιασαν ἀηδόνια.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροραπτης πρώτης
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ σὺρμου καθένος θιασώτης
νὰ κόψῃ γρήγορα ξανά
τὰ νὰ καλοκαιρινά,
κι' ἐκεῖθεν νάβῃ λιγερὸς ὡς ἀν κυπορισάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.